קיצור שלחן ערוך — דיני ערב פסח שחל להיות בשבת

עֶרֶב פֶּסַח שֶׁחָל לִהְיוֹת בַּשַּׁבָּת, בּוֹדְקִין אֶת הֶחָמֵץ בְּלֵיל שְׁלשָׁה עָשָׂר, דְּהַיְנוּ בַּלַּיְלָה הַשַּׁיָּךְ לַיּוֹם הַשִּׁשִּׁי. וְאַחַר הַבְּדִיקָה מְבַטְּלוֹ, וְאוֹמֵר, כָּל חֲמִירָא וְכוּ', כְּמוֹ בְּפַעַם אַחֶרֶת, וּבַיּוֹם הַשִּׁשִּׁי שׂוֹרְפוֹ גַּם כֵּן בַּזְּמַן שֶׁהוּא שְׂרָפוֹ בְּכָל עֶרֶב פֶּסַח. אֲבָל אֵינוֹ צָרִיךְ לוֹמַר כָּל חֲמִירָא, אֶלָּא בַּשַּׁבָּת לְאַחַר הָאֲכִילָה מְבַטְּלוֹ וְאוֹמֵר, כָּל חֲמִירָא וְכוּ'.

הַבְּכוֹרִים מִתְעַנִּין בַּיּוֹם הַחֲמִישִׁי. וְאִם קָשֶׁה לוֹ לְהִתְעַנּוֹת עַד לְאַחַר בְּדִיקַת חָמֵץ, יָכוֹל לִטְעֹם אֵיזֶה דָּבָר מוּעָט קֹדֶם הַבְּדִיקָה אוֹ יַעֲשֶׂה שְׁלִיחַ לִבְדֹּק (תע).

אֵין מְבַשְּׁלִין לַשַּׁבָּת זוֹ תַּבְשִׁילֵי קֶמַח וּגְרִיסִין, שֶׁיְּכוֹלִין לְהִדָּבֵק בַּקְּדֵרוֹת, וְאָסוּר לַהֲדִיחָן. עַל כֵּן יְבַשֵּׁל רַק מַאֲכָלִים שֶׁאֵינָם מִתְדַּבְּקִים. וְאַחַר הָאֲכִילָה מְנַעֵר הֵיטֵב אֶת הַמַּפָּה וּמַצְנִיעַ אוֹתָהּ עִם כָּל כְּלֵי הֶחָמֵץ בְּחֶדֶר, שֶׁאֵינוֹ רָגִיל לָלֶכֶת שָׁמָּה בְּפֶסַח. וְאִם נִשְׁאַר לוֹ מְעַט פַּת, יִתְּנֶנּוּ לְאֵינוֹ יְהוּדִי, רַק יְזָהֵר מֵאִסּוּר הוֹצָאָה (עַיֵּן לְעֵיל סִימָן פ"ב סָעִיף ט'). וּמְכַבְּדִין אֶת הַבַּיִת עַל יְדֵי אֵינוֹ יְהוּדִי אוֹ בְּדָבָר הַמָּתָר.

בַּבֹּקֶר מִתְפַּלְּלִין בַּהַשְׁכָּמָה, שֶׁלֹּא לְאַחֵר הַזְּמַן שֶׁמֻּתָּרִין בַּאֲכִילַת חָמֵץ. וְנָכוֹן לְחַלֵּק סְעוּדָתוֹ לִשְׁתַּיִם, דְּהַיְנוּ שֶׁיְּבָרֵךְ בִּרְכַּת הַמָּזוֹן, וּמַפְסִיק מְעַט בַּהֲלִיכָה וּבְדִבְרֵי תוֹרָה אוֹ בְּטִיּוּל, וְחוֹזֵר וְנוֹטֵל יָדָיו וְאוֹכֵל קְצָת וּמְבָרֵךְ שֵׁנִית בִּרְכַּת הַמָּזוֹן, כְּדֵי לְקַיֵּם מִצְוַת סְעוּדָה שְׁלִישִׁית (תמ"ד).

נוֹהֲגִין לְהַפְטִיר בְּמַלְאָכִי וְעָרְבָה וְגוֹ' לְפִי שֶׁכָּתוּב שָׁם, הָבִיאוּ אֶת כָּל הַמַּעֲשֵׂר אֶל בֵּית הָאוֹצָר וְגוֹ' וְהוּא מֵעִנְיָנָא. כִּי (לְפִי יֵשׁ אוֹמְרִים) הָיָה זְמַן הַבְּעוּר בְּעֶרֶב פֶּסַח שֶׁל שָׁנָה הָרְבִיעִית שֶׁבַּשְּׁמִיטָה, וּבְעֶרֶב פֶּסַח שֶׁל הַשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִית שֶׁבַּשְּׁמִיטָה, שֶׁכָּל הַמַּעֲשְׂרוֹת שֶׁהִפְרִישׁ כָּל שָׁלֹשׁ שָׁנִים מִתְּבוּאָתוֹ וְהָיוּ מֻנָּחִים בְּבֵיתוֹ, מְחֻיָּב אָז לִתְּנָם לַלֵּוִי (ת"ל).

בְּעֶרֶב שַׁבָּת [זֶה] יְזָהֵר כָּל אָדָם בִּמְאֹד מְאֹד לִשְׁאֹל, אִם הִפְרִישׁוּ חַלָּה מִן הַחַלּוֹת שֶׁאָפוּ לִכְבוֹד שַׁבָּת. כִּי אִם לֹא הִפְרִישׁוּ חַלָּה וְנִזְכְּרוּ בַּשַּׁבָּת, יֵשׁ בָּזֶה מְבוּכָה גְּדוֹלָה מַה לַּעֲשׂוֹת, כִּי אָסוּר לְהַפְרִישׁ חַלָּה בַּשַּׁבָּת, וְגַם אָסוּר לְהַשְׁהוֹת אֶת הַחַלּוֹת. וְדַעַת הַ"מָּגֵן אַבְרָהָם", שֶׁצָּרִיךְ לִתֵּן כָּל הַחַלּוֹת לְאֵינוֹ יְהוּדִי בְּמַתָּנָה גְּמוּרָה קֹדֶם שָׁעָה שֶׁנֶּאֱסָרוֹת בַּהֲנָאָה. וְיֵשׁ חוֹלְקִין וְכָתְבוּ תַּקָּנוֹת אֲחֵרוֹת וְכֻלָּן דְּחוּקוֹת. וְעַל כֵּן צְרִיכִין לְזָהֵר בַּדָּבָר (סִימָן תמ"ד תק"ו ופת"ש ביו"ד סִימָן שכ"ג).